

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/352/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4414210250
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Doležajová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4414210250.2

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Doležajovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci žalobcu: Slovenská sporiteľňa, a.s., so sídlom Bratislava, Tomášikova 48, IČO: 00 151 653, zast. AK JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom Martin, P. O. Hviezdoslava 10625/23B, IČO: 36 865 036, proti žalovanému: A. A., nar. XX. XX. XXXX, bytom I. XXX, zast. JUDr. Romanom Juríkom, advokátom so sídlom Nové Zámky, Jazerná 19, o návrhu žalovaného na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Ro/520/2012, o odvolaní žalovaného proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 21. 04. 2016 č. k. 4C/127/2014-72, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie zamietol návrh žalovaného (pri označení strán sporu v tomto uznesení odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie sa riadil zásadou, že v rozhodnutiach o návrhu na obnovu konania treba označovať strany sporu podľa ich procesného postavenia v pôvodnom konaní) na obnovu konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Ro/520/2012 a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

2. Pri svojom rozhodovaní vyšiel zo zistenia, že Okresným súdom Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 10Ro/520/2012 bol vydaný dňa 06. 03. 2013 platobný rozkaz, ktorým bolo v plnom rozsahu vyhovieť žalobe žalobcu proti žalovanému o zaplatenie sumy 2.752,53 eura, ktorý si žalobca uplatnil na základe Zmluvy o splátkovom úvere č. 0234014245 zo dňa 28. 05. 2008, pričom platobný rozkaz bol doručený žalovanému dňa 14. 03. 2013, ktorý voči nemu nepodal odpor a platobný rozkaz tak nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 03. 04. 2013. Žalovaný podanie návrhu na obnovu konania odôvodnil tým, že je na všetko sám, má viacero exekúcií, nemá dobrý zdravotný stav, nevedel o možnosti podať proti platobnému rozkazu odpor ani o možnosti zastúpenia prostredníctvom Centra právnej pomoci, taktiež nemal vedomosť o existencii mimoriadneho opravného prostriedku a ani o judikatúre Európskej únie a o tomto sa dozvedel týždeň pred podaním návrhu od U.. S., ktorá bojuje proti exekútorom a korupcii v Slovenskej republike. Právne svoje rozhodnutie oprel o ust. § 228 ods. 1 písm. a/ - e/, ods. 2, § 230 ods. 1-3 a § 234 ods. 1 OSP. Poukázal na to, že obnova konania je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu z taxatívne stanovených dôvodov a v presne určenej lehote, ktorej zmeškanie má za následok procesnú preklúziu práva podať návrh na obnovu konania. Dôvodom obnovy konania je existencia skutočností, rozhodnutia alebo dôkazov, ktoré musia kumulatívne spĺňať podmienky, že účastník pôvodného konania ich bez svojej viny v pôvodnom konaní nemohol použiť a existencia rozhodnutia alebo dôkazov, ktoré sú spôsobilé privodiť pre účastníka pôvodného konania priaznivejšie rozhodnutie vo veci, ako i existencia právoplatného rozsudku, ktorý je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev

alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. Po posúdení návrhu žalovaného na obnovu konania dospel k záveru, že nie sú dané zákonné dôvody na povolenie obnovy konania, keď nezistil žiadne skutočnosti, ani dôkazy, ktoré by žalovaný v pôvodnom konaní nemohol použiť. Argumenty žalovaného o tom, že nemal možnosť sa oboznámiť s príslušnou judikatúrou Európskej únie, ako ani s tým, že proti platobnému rozkazu možno podať odpor, považoval za účelové, keď neznalosť zákona v žiadnom prípade nemôže byť dôvodom na vyhoviecie návrhu na obnovu konania a zrušenie právoplatného a vykonateľného rozhodnutia. Argumentoval, že objektívnou podmienkou prípustnosti návrhu na obnovu konania je zachovanie zákonných lehôt s tým, že ide o kombináciu subjektívnej lehoty, t. j. takej, ktorej začiatok je stanovený subjektívnym okamihom dozvedenia sa o dôvode obnovy konania, resp. subjektívnym momentom, od ktorého sa mohol dôvod obnovy konania uplatniť a objektívnej lehoty, ktorej začiatok je stanovený právoplatnosťou napadnutého rozhodnutia, pričom zmeškanie zákonných lehôt nemožno odstrániť postupom podľa § 58 OSP. Prioritne skúmal preto, či bol návrh na obnovu konania podaný včas, t. j. v zákonom stanovenej lehote, ktorou je v zmysle § 230 ods. 1 OSP lehota 3 mesiace od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. V tomto smere dospel k záveru, že zo strany žalovaného nebola dodržaná zákonná lehota na podanie návrhu na obnovu konania, a preto jeho návrh na obnovu konania zamietol. Pokiaľ žalovaný odôvodňoval svoj návrh aj tým, že platobný rozkaz je v rozpore s Európskou judikatúrou dodal, že v návrhu uviedol len všeobecné rozhodnutia Európskeho súdu, kde v žiadnom z týchto rozhodnutí nebol konštatovaný rozpor s vnútroštátnym právom, pričom sa jednalo o rozhodnutia publikované verejne na internete, a teda verejne známe. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP tak, že v konaní plne úspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal, pretože si žalobca náhradu trov konania neuplatnil.

2. Proti tomuto uzneseniu podal žalovaný v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa ním jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na nové konanie, alternatívne jeho zmeny a povolenia obnovy konania. Dôvodil, že súd prvej inštancie nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu, nedostatočne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Odňatie možnosti postupom súdu konať pred súdom vzhľadom na chaotickom a vnútorne protirečivom odôvodnení rozhodnutia, a v tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 243/07 a stanovisko NS SR R2/2016. Vytkol provinštančnému súdu, že pokiaľ za hlavný dôvod zamietnutia návrhu na obnovu konania považoval zmeškanie lehoty na jeho podanie, neuviedol, či zmeškal subjektívnu alebo objektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania a zrejme mu prekážalo, že zmeškal subjektívnu lehotu, hoci z uznesenia sa dozvedel, že vlastne zmeškal nie ani tak subjektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania, ale lehotu na podanie odporu proti platobnému rozkazu. Mal za to, že zo skutočností napadnutého uznesenia nie je zrejmé, z akého dôvodu bol jeho návrh na obnovu konania zamietnutý, keď súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal dodržaním subjektívnej lehoty na podanie návrhu a v tomto smere nevykonal žiaden dôkaz, ktorý by potvrdil alebo vyvrátil dodržanie tejto lehoty a najmä nevykonal ním navrhnutý dôkaz a to výsluch svedok Ing. C. S., od ktorej sa o dôvodoch obnovy konania dozvedel. Pokiaľ zamietnutie návrhu odôvodnil kvôli zmeškaniu lehoty iba tým, že rozhodnutia Súdneho dvora EÚ/ES sa uverejňujú v Úradnom vestníku EÚ a teda sa stávajú verejnými, všeobecne dostupnými a známymi, v tejto súvislosti zabudol vytknúť samému sebe, že o týchto istých rozhodnutiach Súdneho dvora nevedel ani samotný súd v čase vydávania platobného rozkazu i napriek tomu, že má povinnosť poznať právo. Taktiež opomenul, že v úradnom vestníku sa zverejňujú len výroky rozhodnutí, nie ich odôvodnenia a vydaním platobného rozkazu porušil § 172 ods. 9 v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku. Okrem toho sa dostal do opozície s názorom Najvyššieho súdu SR vyjadreným v jeho uznesení sp. zn. 8Cdo/70/2014 a tiež sa nezaoberal ďalšími rozhodnutiami, ktoré by boli spôsobilé mu privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

3. Žalobca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

4. Prijatím zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) s účinnosťou od 01. 07. 2016 došlo k zrušeniu zák. č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (§ 473 CSP). Podľa prechodného ust. § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Znamená to, že nová právna úprava dôsledne dodržiava princíp okamžitej aplikability procesnoprávných noriem, a teda sa použije na všetky konania a to i na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku s výnimkami z tohto základného pravidla ustanovenými v § 470 ods. 2 CSP.

5. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) po zistení, že odvolanie podala v stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP) strana, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že jeho odvolanie nie je dôvodné.

6. V preskúmvanej veci z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný sa návrhom doručeným súdu prvej inštancie dňa 15. 05. 2014 domáhal povolenia obnovy konania vedeného na Okresnom súde Nové Zámky pod sp. zn. 10Ro/520/2012, ako i nariadenia odkladu vykonateľnosti platobného rozkazu Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 06. 03. 2013 č. k. 10Ro/520/2012-34. Návrh na obnovu konania podal podľa ust. § 228 ods. 1 písm. a/, b/ a e/ OSP, pretože až v súčasnej dobe, kedy na základe exekúcie mu začali vykonávať zrážky zo mzdy, sa dozvedel o existencii rozhodnutí a o judikatúre Súdneho dvora od Združenia na ochranu spotrebiteľa, v ktorých súdy judikovali ex offa súdny prieskum zmluvných podmienok, pričom súd v pôvodnom konaní vôbec neuplatnil spotrebiteľské právo a tak nenaplnil cieľ článku VI ods. 1 Smernice Rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a to zbaviť spotrebiteľa neprijateľných podmienok. Tvrdil, že súd nemal vydať platobný rozkaz, pretože v zmluve sa nachádza neprijateľná podmienka, týkajúca sa poplatku za upomienku zmluvnej pokuty, ako i nepravdivej výšky ročnej percentuálnej miery nákladov a tiež nemal priznať žalobcovi riadny úrok 18,4 % ročne zo sumy 2.086,31 eura od 23. 11. 2012 do zaplataenia, keďže tieto úroky sú už obsiahnuté v istine, ktorú žalobca vyčíslil ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru a ku dňu 22. 11. 2012. Vychádzajúc z ust. § 53 ods. 1 ods. 4 písm. k/ a ods. 5 OZ tieto neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve označil za neplatné. Viaceré zmluvné podmienky spôsobili a založili tak nerovnováhu v právach a povinnostiach v prospech žalobcu a v tejto súvislosti zdôraznil, že v jeho neprospech ako spotrebiteľa došlo k dojednaniu neprimeraných sankcií a to zmluvných pokút a k dojednaniu nejasných a pre neho nezrozumiteľných podmienok zmluvy, na ktoré nadväzovala hrozba uloženia sankcie. Platobný rozkaz je tak v rozpore s rozhodnutiami Európskeho súdneho dvora a to rozsudkom Európskeho súdneho dvora zo dňa 27. 06. 2000 vo veci C-240/98 Oceáno Gruppo Editorial SA a rozsudkom zo dňa 21. 11. 2002 vo veci C-473/00 Cofidis SA. Vo svojej výpovedi pred súdom prvej inštancie uviedol, že odpor proti platobnému rozkazu nepodal z dôvodu, že nevedel ako má postupovať, neobrátil sa ani na Centrum právnej pomoci, na všetko je sám, má viacero exekúcií, nemá dobrý zdravotný stav a chodí k psychiatrovi, pričom o možnosti podania návrhu na obnovu konania sa dozvedel asi týždeň pred jeho podaním od Ing. K., ktorá bojuje proti exekútorom a korupcii na Slovensku.

7. Obsah spisu Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 10Ro/520/2012 preukazuje, že žalobca dňa 31. 12. 2012 podal návrh na vydanie platobného rozkazu voči žalovanému na zaplataenie sumy 2.752,53 eura s príslušenstvom na tom skutkovom základe, že so žalovaným dňa 28. 05. 2008 uzatvoril Zmluvu o splátkovom úvere č. 0234014245, na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 1.261,37 eura, pri dohodnutej úrokovej sadzbe 18,40 % ročne a RPMN vo výške 64,79 % ročne, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v mesačných splátkach po 34,29 eura s dátumom splatnosti prvej splátky dňom 20. 06. 2008 a konečnou splatnosťou úveru dňom 20. 05. 2013. Pre nedodržanie podmienok pre splácanie úveru žalobca listom zo dňa 26. 10. 2012 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 23. 10. 2012 a k tomuto dňu pohľadávka žalovaného predstavovala sumu 2.752,53 eura a pozostávala z istiny vo výške 2.086,31 eura, riadnych úrokov 440,42 eura, úrokov z omeškania 183,94 eura a poplatkov v sume 41,86 eura. Následne súd prvej inštancie vo veci vydal platobný rozkaz zo dňa 06. 03. 2013 č. k. 10Ro/520/2012-34, ktorým žalovanému uložil povinnosť do 15 dní od jeho doručenia zaplatiť žalobcovi sumu 2.752,53 eura s riadnym úrokom vo výške 18,40 % ročne zo sumy 2.086,31 eura od 23. 11. 2012 do zaplataenia, s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 2.568,59 eura od 23. 11. 2012 do zaplataenia alebo v tej istej lehote podať odpor s odôvodnením vo veci samej a tiež zaplatiť žalobcovi do 15 dní od doručenia platobného rozkazu titulom náhrady trov konania na účet právneho zástupcu žalobcu sumu 450,22 eura, pozostávajúcu zo súdneho poplatku za návrh vo výške 165 eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 285,22 eura. Žalovanému bol platobný rozkaz doručený do vlastných rúk dňa 14. 03. 2013, voči ktorému žalovaný odpor nepodal a platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 03. 04. 2013.

8. Návrh (žaloba) na obnovu konania podľa Občianskeho súdneho poriadku platného v čase rozhodovania súdu prvej inštancie, ako i Civilného sporového poriadku, ktorý ho s účinnosťou od 01. 07. 2016 nahradil, je mimoriadnym opravným prostriedkom. Keďže zasahuje do právoplatného rozhodnutia, zákon jeho prípustnosť viaže na splnenie viacerých podmienok, ktorými sú: spôsobilý predmet, voči ktorému návrh smeruje; zákonný dôvod obnovy konania, o ktorý sa návrh musí opierať; lehoty, počas

ktorých sa musí návrh na obnovu konania podať; osoba spôsobilá k podaniu návrhu a osobitné náležitosti návrhu na obnovu konania. Dôvody prípustnosti obnovy konania presne vymedzovalo ustanovenie § 228 ods. 1, písm. a/ až f/ OSP (teraz § 397 písm. a/ až f/ CSP). Podľa písm. a/ citovaného zákonného ustanovenia právoplatný rozsudok môže účastník napadnúť návrhom na obnovu konania, ak sú tu skutočnosti, rozhodnutia alebo dôkazy, ktoré bez svojej viny nemohol použiť v pôvodnom konaní, ak môžu privediť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci, podľa písm. b/, ak možno vykonať dôkazy, ktoré sa nemohli vykonať v pôvodnom konaní, ak môžu privediť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci a podľa e/, ak je v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev. V zmysle § 228 ods. 2 OSP bolo možné z týchto dôvodov podať návrh na obnovu konania aj proti právoplatnému platobnému rozkazu, ak dôvody obnovy konania možno vzťahovať na predpoklady, za ktorých došlo k jeho vydaniu.

9. Súd prvej inštancie svoje zamietajúce rozhodnutie založil na zistení, že žalobca návrh na obnovu konania nepodal v zákonom stanovenej 3-mesačnej lehote. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zákon rozoznával subjektívnu a objektívnu prekluzívnu lehotu, v ktorých treba podať návrh na obnovu konania. Subjektívnu lehotu upravovalo ustanovenie § 230 ods. 1 OSP, podľa ktorého návrh na obnovu konania bolo potrebné podať v lehote 3 mesiacov od toho času, keď ten, kto obnovu navrhuje, sa dozvedel o dôvode obnovy, alebo od toho času, keď ho mohol uplatniť. Objektívnu lehotu na podanie návrhu na obnovu konania upravovalo ust. § 230 ods. 2 OSP, táto bola trojročná, začínala plynúť od okamihu, kedy obnovou napadnuté rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť; po uplynutí trojročnej lehoty mohol byť návrh na obnovu podaný len v prípadoch uvedených v § 230 ods. 2 a/ až e/ OSP. Obe lehoty subjektívna i objektívna boli lehotami zákonnými a nebolo ich možné predĺžiť ani skrátiť. V prípade rozhodnutí, ktoré sú v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskych spoločenstiev alebo iného orgánu Európskych spoločenstiev (od 01.07.2016 v rozpore s rozhodnutím Súdneho dvora Európskej únie, Rady Európskej únie alebo Komisie, ktoré je pre strany záväzné - § 397 písm. e/ CSP), návrh na obnovu konania zákon umožňoval použiť tento dôvod na obnovu konania aj po objektívnej lehote, avšak pri dodržaní subjektívnej trojmesačnej lehoty počítanej od okamihu, keď sa navrhovateľ obnovy o dôvode dozvedel, resp. mohol ho uplatniť.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že návrh na obnovu konania bol žalobcom podaný dňa 15. 05. 2014, a teda v rámci trojročnej objektívnej lehoty, ktorej začiatok je zákonom stanovený od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia. Naproti tomu začiatok plynutia trojmesačnej subjektívnej lehoty, ako už bolo vyššie uvedené, je stanovený subjektívnym momentom dozvedenia sa žalobcu o dôvode obnovy konania, resp. subjektívnym okamihom, od ktorého dôvod obnovy konania mohol uplatniť. Žalobca považuje za začiatok plynutia trojmesačnej subjektívnej lehoty moment, kedy sa od U. C. S., ktorá „bojuje proti exekútorom a korupcii v SR“ dozvedel o možnosti podať návrh na obnovu konania a v rámci exekúcie o judikatúre Súdneho dvora a rozhodnutí NS SR sp.zn. 5 MCdo 20/2009 od Združenia na ochranu spotrebiteľa s tým, že sa tak stalo asi týždeň pred podaním návrhu na obnovu konania, t.j. asi 08. 05. 2014, resp. v priebehu exekučného konania.

11. V danom prípade relevantné rozhodnutia Súdneho dvora a NS SR zo dňa 25. 01. 2011 sp.zn. 5 MCdo 20/2009, na ktoré sa žalobca odvoláva, boli vydané už v čase pred vydaním predmetného platobného rozkazu. Rovnako tak platila i právna úprava, týkajúca sa spotrebiteľských zmlúv a v nich obsiahnutých neprijateľných podmienok, ktorá bola zakotvená v zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a zák. č. 250/2007 o ochrane spotrebiteľa a tiež bola transponovaná do Občianskeho zákonníka (zákonom č. 150/2004 Z.z.) Smernica Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, z ktorej žalobcom citovaná judikatúra vychádza.

12. V tejto súvislosti je potrebné poukázať na to, že rozsudok Európskeho súdneho dvora (ďalej len „ESD“) v spojených prípadoch C-240/98 až C-244/98 Oceano Grupo Editorial SA proti Roció Murciano Quintero zo dňa 27. 06. 2000 bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie dňa 21. 10. 2010, rozsudok ESD vo veci C-473/00 Cofidis SA proti Jean-Louis Fredout zo dňa 21. 11. 2002 bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie dňa 11. 01. 2003 a rozsudok Súdneho dvora ES vo veci C-618/10 Banco Español de Crédito SA proti Joaquim Calderon Camino zo dňa 14. 06. 2012 bol uverejnený v Úradnom vestníku Európskej únie dňa 28. 07. 2012.

13. Úplné znenie rozsudkov Súdneho dvora je v slovenskom jazyku uverejňované v Zbierke súdnych rozhodnutí od 01. 05. 2004 a elektronické znenie Úradného vestníka EÚ v slovenskom jazyku, ktoré

je bezplatne dostupné každému prostredníctvom webovej stránky (<<<http://eur-lex.europa.eu/oj/direct-access.html?locale=sk>>>) tiež po dátume 01. 05. 2004. Naviac je potrebné dodať, že pokiaľ i rozsudky Súdneho dvora EÚ vydané pred 01. 05. 2004, t.j. pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie, neboli preložené do slovenského jazyka, takmer každé ďalšie rozhodnutie Súdneho dvora o výklade Smernice 93/13/EHS sa na rozsudky vo veci C-240/98 a C-473/00 odvoláva a ich cituje v podstatných častiach. Obdobne sa uvádzajú i v nespočetných rozhodnutiach všeobecných súdov SR, či Ústavného súdu SR, ktoré sú v slovenskom jazyku voľne dostupné najmenej od roku 2010, najmä na webových stránkach pre spotrebiteľov a tiež na stránke Ministerstva spravodlivosti SR www.justice.gov.sk <<http://www.justice.gov.sk/>>.

14. Podľa čl. 297 (pôvodne čl. 254) Zmluvy o fungovaní Európskej únie sa legislatívne akty (nariadenia, smernice, rozhodnutia), ako aj nelegislatívne akty prijaté vo forme nariadení, smerníc a rozhodnutí, ktoré neuvádzajú, komu sú určené, uverejňujú v Úradnom vestníku Európskej únie a nadobúdajú účinnosť dňom, ktorý je v nich stanovený, alebo ak takýto deň nie je stanovený, dvadsiatym dňom po ich uverejnení.

15. So zreteľom na ust. § 2 ods. 1 zák. č. 416/2004 Z.z. o Úradnom vestníku Európskej únie platí, že momentom zverejnenia rozsudkov Súdneho dvora EÚ ako právnych aktov, ktoré sa uverejňujú v ňom, platí aj právna domnienka vedomosti všetkých dotknutých subjektov o týchto rozhodnutiach, ktorá je nevyvrateľná. Čas zverejnenia takýchto rozhodnutí v Úradnom vestníku EÚ, resp. uplynutím 20.-teho dňa od ich zverejnenia, sa tak stávajú záväznými pre každú fyzickú a právnickú osobu, ktorý prístup je i v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi zo zásady právnej istoty. Takémuto výkladu nasvedčuje i okolnosť, že objektívna lehota na podanie návrhu na obnovu konania nebola v prípade § 228 ods. 1 písm. e/ OSP (a nie je ani podľa § 397 ods. e/ CSP) žiadnym spôsobom časovo limitovaná, a preto je nutné reštriktívne posudzovať lehotu subjektívnu.

16. Vo svetle zhora uvedených záverov to potom znamená, že pokiaľ sporom dotknutý platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 03. 04. 2013 a žalobca podal návrh na obnovu konania až dňa 15. 05. 2014, nebola tak splnená základná zákonná podmienka pre podanie návrhu na obnovu konania včas pre nedodržanie trojmesačnej subjektívnej lehoty stanovenej v ust. § 230 ods. 1 OSP, plynúcej najneskôr odo dňa právoplatnosti platobného rozkazu. Už v čase vydania platobného rozkazu existovala relevantná právna úprava, týkajúca sa Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách a na ňu nadväzujúca rozsiahla judikatúra súdneho dvora i všeobecných súdov, boli vydané i rozhodnutia, na ktoré žalobca odkazuje, a preto žalobcovi nič nebránilo sa ich dovoľávať v rozkaznom konaní pri podaní odporu ako riadneho opravného prostriedku, resp. v tomto smere pri nedostatku jeho právnického vzdelania obrátiť sa na združenia poskytujúce pomoc spotrebiteľom, ako to bolo v roku 2013 už i rozsiahlo medializované. V prejednávanej veci preto nejde o žiadnu novú skutočnosť, o ktorej by sa žalobca mohol a mal dozvedieť, resp. ju uplatniť len týždeň pred podaním návrhu na obnovu konania, pretože v opačnom prípade by trojmesačná lehota závisela výlučne na rozhodnutí (svojevôli) účastníka konania v tom smere, či sa vôbec a kedy bude zaujímať o zisťovanie skutočností dôvodných na podanie návrhu na obnovu konania. Pokiaľ aj napriek niekoľkoročnému zverejneniu žalobcom označených rozhodnutí, a teda domnienke o ich vedomosti, žalobca prezentuje svoju nevedomosť, že ide o dôvod na obnovu konania, takýto prístup by bol v rozpore so zásadou právnej istoty (napr. názor generálneho advokáta Súdneho dvora p. Yvesa Bota, podľa ktorého by sa mala táto subjektívna lehota počítat' odo dňa vyhlásenia rozhodnutia).

17. Je potrebné vychádzať tiež z účelu návrhu (žaloby) na obnovu konania, ktorým je dosiahnuť nápravu vo veci, v ktorej nebol skutkový stav v pôvodnom konaní zistený úplne alebo správne. Nemožno sa však ním domáhať nápravy prípadných pochybení pri právnom posudzovaní veci alebo nesprávností procesnej povahy. Na nápravu týchto nesprávností slúžia podľa povahy rozhodnutia a charakteru namietanej nesprávnosti iné opravné prostriedky. Vecná nesprávnosť rozhodnutia napadnutého návrhom na obnovu konania nie je dôvodom zakladajúcim procesnú prípustnosť obnovy konania podľa § 228 ods. 1 OSP (napr. Zo súdnej praxe R 15/2000). Zo skutočnosti, že v danej veci bol vydaný platobný rozkaz, čím došlo k prípadnému porušeniu § 172 ods. 9 OSP súdom prvej inštancie, tak nie je možné vyvodit' dôvod pre obnovu konania, keďže nesplnenie zákonných podmienok pre vydanie platobného rozkazu a tým nesprávne právne posúdenie veci zakladalo skôr dôvod pre uplatnenie mimoriadneho opravného prostriedku.

18. Pre úplnosť odvolací súd dodáva, že námietka žalobcu spočívajúca v tom, že pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, by bola dôvodom len pre postup podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa tohto ustanovenia odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom. O takýto prípad však v súdnej veci nejde.

19. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že žalobca návrh na obnovu konania podal po uplynutí zákonnej 3-mesačnej subjektívnej lehoty, a preto napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správne potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom (§ 262 ods. 1 CSP).

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).